

Omul cu două vieți

A fost odată ca niciodată un om. Și omul era cu totul și cu totul banal, cu excepția faptului că avea două vieți,

Dintr-un anumit punct de vedere, e banal chiar și să ai două vieți. Pisicu, dacă e să dau un singur exemplu, are nouă. Sau Sarah Bernard, ale cărei memorii se intitulează *Ma double vie*. Numai că omul nostru nu era nici motan, și nici n-avea două vieți în sens metaforic. El pur și simplu trăia de doua ori.

Pe vremea-n care omul era copil, nimic nu prevestea fabulosul său destin dublu. Nici măcar ursitoarele, care le știu pe toate. S-a întâmplat însă ca omul să crească foarte nehotărât. Și-i plăceau lucruri atât de diverse și incompatibile, că rămânea paralizat și nu mai reușea să facă nimic. Și totul pe spezele spinării sale, care încasa scatoalcele primite de la părinții convinși că-i un leneș fără pereche.

Tot nefăcând nimic și lenevind, omul căpătă o fire contemplativă. Se gândea mult, mai ales la el însuși. Și, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai conștient că viața lui seamănă cu o limbă de șarpe care-i picură venin în suflet.

- Dar ce pot să fac? se apăra el în fața propriei conștiințe. Sunt ca un condamnat legat de cozile a două cămile mânate în sensuri opuse. N-am nicio scăpare.

- Măcar de te-ai decide, îl îmboldea conștiința. Doar știi povestea culegătorului de struguri care-a alergat după doi iepuri.

- Crezi că io nu mă gândesc la asta?

- Nu prea s-ar zice, îi răspundea conștiința înfuriată și ieșea trântind ușa spre a se retrage în mansarda sa cu pereți înghețați.

Iar omul a continuat să se perpelească. S-a dus chiar și la froidiști și ghicitoare, și tot n-a ajuns la vreun liman.

- Ești ca o cuantă, i-a zis într-o zi un prieten rămas vestigiu din vremea copilăriei care-ajunsesese fizician, mergi în același timp pe două drumuri.

Omul s-a întristat și s-a gândit că-i mai ne semnificativ ca un foton. Și-a continuat să-și ducă viețile, asurzit de sâsâitul gândurilor despre cât e de nefericit și sfârtecat de soarta nemiloasă.

- Așa chiar nu se mai poate, izbucni într-o zi conștiința.

- Și ce-ai vrea să fac? întrebă el umil.

- Du-te la gavagai. El o să știe ce-i de făcut.

Și omul veni la gavagai, iar din gură-i ieșea coada unei speranțe, și era ca un șarpe surprins în timp ce-nghite alt șarpe. Și speranța-i împleticea vorba, și nu se putea înțelege exact care-i era păsul.

Iar gavagai, auzindu-l, a-nceput să râdă-n hohote; și și-a zis c-ar trebui să vă zică și voo povestea asta, că poate-o să v-amuze.

mijomir mecu

Notă explicativă

Râsul lui gavagai nu e neapărat o dovadă de cruzime. Sau cel puțin așa-mi place să cred. Îmi place să cred că gavagai a râs pentru că a realizat că viața sa nu-i foarte diferită de cea a omului din poveste.